

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
MACIEJ SZPUNAR IŠVADA,
pateikta 2022 m. rugsėjo 22 d.¹

Byla C-290/21

**Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger Reg. Gen.
mbH (AKM)**

prieš

Canal+ Luxembourg Sàrl,

dalyvaujant

Tele 5 TM-TV GmbH,

Österreichische Rundfunksender GmbH & Co KG,

Seven.One Entertainment Group GmbH,

ProSiebenSat.1 PULS 4 GmbH

[*Oberster Gerichtshof* (Aukščiausiasis Teismas, Austrija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą]

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Intelektinė nuosavybė – Autorių teisės ir gretutinės teisės – Transliavimas per palydovą ir kabelinis perdavimas – Direktyva 93/83/EEB – 1 straipsnio 2 dalis – Palydovinės televizijos kanalų paketo teikėjas – Programų platinimas kitoje valstybėje narėje – Naudojimo veiksmo vieta – Mokamų ir nemokamų programų teikimas didelės raiškos formatu už atlygį – Galimybė priimti šias programas standartine raiška valstybėje, kurioje jos priimamos ir per palydovą“

Įvadas

1. „Jei reikėtų viską daryti iš naujo, pradėčiau nuo kultūros“ – apie Europos integracijos procesą yra sakęs Jean Monnet. Tačiau kultūrą, bent jau jos ekonominį aspektą, daugiausia reglamentuoja autorių teisė. Vis dėlto yra vienas veiksnys, kuris trukdo siekti integracijos šioje srityje ir prisideda prie vidaus rinkos susiskaidymo pagal nacionalinius kriterijus: tai nekintamas autorių teisės teritoriškumo (nacionalinės teritorijos prasme) principas ir rinkos dalyvių, įskaitant remiantis šiuo principu įsteigtas kolektyvinio administravimo organizacijas, praktika. Paradoksalu, bet kuo dažniau technologija, ypač palydovinio transliavimo, kuris yra šios bylos, o pastaruoju metu – ir interneto, dalykas, leidžia keistis kultūriniais mainais tarp valstybių, tuo labiau juntama autorių teisės teritoriškumo principo sudaroma kliūtis.

¹ Originalo kalba: prancūzų.

2. Žinoma, tiesa, kad toks rinkos susiskaidymas turi ir objektyvią priežastį – kalbų įvairovę, kuri yra esminis kultūros aspektas. Tačiau ši byla rodo, kad net ir tais atvejais, kai kalbos barjero nėra, suinteresuotieji asmenys *unguibus et rostro* gina teritoriškumo principą, apibrėžtą pagal nacionalines sienas, kurios vidaus rinkoje buvo panaikintos. Šioje byloje Teisingumo Teismas turės galimybę prisidėti prie Europos integracijos per kultūrą skatinimo, o tai atitinka Sąjungos teisės aktų leidėjo valią, išreikštą beveik prieš 30 metų.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3. 1993 m. rugsėjo 27 d. Tarybos direktyvos 93/83/EEB dėl tam tikrų autorių teisių ir gretutinių teisių taisyklių, taikomų palydoviniam transliavimui ir kabeliniam perdavimui, koordinavimo² 1 straipsnio 2 dalies a–c punktuose nustatyta:

- „2. a) Šioje direktyvoje „viešas perdavimas per palydovą“ – tai programos signalų, skirtų viešam priėmimui, įvedimas, atsakingai transliavimo organizacijai kontroliuojant, į ištinę komunikacijos grandinę, vedančią į palydovą ir žemyn link žemės.
- b) viešas perdavimas per palydovą vyksta tik valstybėje narėje, kurioje, atsakingai transliavimo organizacijai kontroliuojant, programos signalai yra įvedami į nepertraukiamą komunikacijos grandinę, vedančią į palydovą ir žemyn link žemės;
- c) jei programos signalai yra koduoti, viešas perdavimas per palydovą vyksta tuomet, kai iškodavimo priemonėmis visuomenę aprūpina transliavimo organizacija arba tomis priemonėmis aprūpinama jos leidimu.“

4. Šios direktyvos 2 straipsnyje nustatyta:

„Valstybės narės suteikia autoriui išimtinę teisę leisti viešai per palydovą perduoti autorių teisės kūrinius, kuriems taikomos šio skyriaus nuostatos.“

5. Pagal šios direktyvos 4 straipsnį Direktyva 92/100/EEB³ atlikėjams, fonogramų gamintojams ir transliuojančioms organizacijoms suteikta apsauga yra išplečiama, ją pritaikant viešam paskelbimui per palydovą.

² OL L 248, 1993, p. 15; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 134.

³ 1992 m. lapkričio 19 d. Tarybos direktyva dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisės, intelektinės nuosavybės srityje (OL L 346, 1992, p. 61; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 120). Ši direktyva buvo panaikinta ir pakeista 2006 m. gruodžio 12 d. Tarybos direktyva 2006/115/EB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisės, intelektinės nuosavybės srityje (OL L 376, 2006, p. 28).

6. 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo⁴ 1 straipsnio 2 dalies c punktas suformuluotas taip:

„Išskyrus 11 straipsnyje nurodytus atvejus⁵, ši direktyva nekeičia ir jokių būdu nepaveikia egzistuojančių [Sąjungos teisės] nuostatų dėl:

<...>

c) autorių teisių ir gretutinių teisių, taikomų programų palydoviniam ir kabeliniam retransliavimui.“

7. Šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės nustato autoriams išimtinę teisę leisti arba uždrausti bet kokį savo kūrinių viešą skelbimą laidais ar bevielėmis ryšio priemonėmis. <...>“

Austrijos teisė

8. Šiai bylai taikytinos 1936 m. balandžio 9 d. *Urheberrechtsgesetz* (Autorių teisių įstatymas) 2018 m. gruodžio 27 d. redakcijos⁶ 17b straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Palydovinio transliavimo atveju autoriaus atliekamas naudojimo veiksmas yra programos signalų įvedimas, atsakingai transliavimo organizacijai kontroliuojant, į ištisinę komunikacijos grandinę, vedančią į palydovą ir žemyn, žemės link. Todėl, atsižvelgiant į 2 dalį, palydovinis transliavimas vykdomas tik toje valstybėje, kurioje atliekamas šis įvedimas.“

Faktinės aplinkybės, procesas ir prejudiciniai klausimai

9. *Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger Reg. Gen. mbH* (Pripažinta viešoji autorių, kompozitorių ir muzikos leidėjų bendrija, Austrija, toliau – AKM) yra Austrijos kolektyvinio autorių teisių ir gretutinių teisių į muzikos kūrinius administravimo organizacija.

10. *Canal+ Luxembourg Sàrl* (toliau – *Canal+*) yra pagal Liuksemburgo teisę įsteigta bendrovė, kuri Austrijoje už atlygį siūlo kelių transliuotojų programų paketus (toliau – palydovinės televizijos kanalų paketai).

11. Palydovinius programos signalus į komunikacijos [perdavimo, ryšio] grandinę (aukštynkryptė perdavimo linija, angl. *uplink*) dažniausiai įveda patys transliuotojai, kartais *Canal+*, tačiau ne Austrijoje, o kitose ES valstybėse narėse. Išleidžiamas signalų pluoštas, apimantis visą didelės raiškos programą su visa papildoma informacija, kaip antai garso duomenimis, subtitrų duomenimis ir t. t. Per palydovą „sugražintas“ signalų pluoštas transliavimo regione priimamas palydovinio ryšio priėmimo įrenginiais. Tuomet pluoštas padalijamas ir kiekviena programa

⁴ OL L 167, 2001, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių kalba, 17 sk., 1 t., p. 230.

⁵ Daliniai pakeitimai, neturintys reikšmės šiai bylai.

⁶ *BGBI*. I, 105/2018.

tampa prieinama naudotojui galiniame įrenginyje. Programos yra koduojamos, o kad jas būtų galima naudoti, priėmimo įrenginys turi jas dekoduoti. *Canal+* su transliuotojų sutikimu suteikia savo klientams prieigos raktus. Paketai kuriami derinant skirtingų programų prieigos raktus.

12. Paketuose yra ir mokamų, ir nemokamų televizijos programų. Pastarosios nėra koduojamos ir Austrijos teritorijoje standartine raiška jas visada gali priimti bet kuris asmuo.

13. AKM pateikė prašymą, juo iš esmės prašė nutraukti palydovinių signalų transliavimą Austrijoje ir sumokėti kompensaciją, teigdama, kad ji nėra davusi leidimo transliuoti šiuos signalus. AKM mano, kad, nepaisant transliuotojų galimai gauto leidimo viešai transliuoti kūrinius per palydovą, įmonė *Canal+* taip pat turėtų turėti tokį leidimą, kurio ji negalėjo įrodyti. AKM mano, kad *Canal+* pažeidžia jos administruojamas teises.

14. Keturioms bendrovėms, įskaitant Vokietijoje įsteigtą transliuotoją *Seven.One Entertainment Group GmbH* ir Austrijoje įsteigtą transliuotoją *ProSiebenSat.1 PULS 4 GmbH* (toliau – įstojusios į bylą šalys), buvo leista įstoti į pagrindinę bylą palaikyti *Canal+*.

15. 2020 m. birželio 30 d. sprendimu *Oberlandesgericht Wien* (Vienos aukštesnysis apygardos teismas, Austrija), išnagrinėjęs apeliacinį skundą, iš dalies patenkino ieškinį. Tas teismas, be kita ko, atsižvelgė į tai, kad *Canal+* tiekiami palydovinės televizijos kanalų paketai pasiekia naują auditoriją, t. y. auditoriją, kuri skiriasi nuo transliuotojų nemokamai transliuojamų programų auditorijos. Dėl tokio sprendimo AKM ir *Canal+*, palaikomos įstojusių į bylą šalių, pateikė kasacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

16. Šiomis aplinkybėmis *Oberster Gerichtshof* (Aukščiausiasis Teismas, Austrija) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

- „1. Ar [Direktyvos 93/83] 1 straipsnio 2 dalies b punktas turi būti aiškinamas taip, kad ne tik transliuotojas, bet ir atliekant nedalomą ir vientisą transliavimo veiksmą dalyvaujantis palydovinės televizijos kanalų paketo teikėjas naudojimo veiksmą – bent jau tokį, kuriam reikalingas sutikimas, – atlieka tik toje valstybėje, kurioje atsakingam transliuotojui kontroliuojant programos signalai yra įvedami į nepertraukiamą komunikacijos grandinę, vedančią į palydovą ir žemyn, žemės link, taigi palydovinės televizijos kanalų paketo teikėjo dalyvavimas atliekant transliavimo veiksmą negali pažeisti autorių teisių valstybėje narėje, kurioje priimami programos signalai?
2. Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai: ar [Direktyvos 93/83] 1 straipsnio 2 dalies a ir c punktuose bei [Direktyvos 2001/29/EB] 3 straipsnio 1 dalyje vartojama „viešo perdavimo“ sąvoka turi būti aiškinama taip, kad viešai perduodant per palydovą dalyvaujantis palydovinės televizijos kanalų paketo teikėjas, kuris savo nuožiūra sujungia kelis koduotus įvairių transliuotojų mokamų ir nemokamų televizijos programų didelės raiškos signalus į paketą ir taip sukurtą atskirą audiovizualinį produktą už atlygį siūlo savo klientams, taip pat turi gauti atskirą susijusių teisių turėtojo leidimą naudoti į programų paketą įeinančių nemokamų televizijos programų saugomą turinį, nors šiuo požiūriu jis tik suteikia savo klientams prieigą prie tokių kūrinių, kurie transliavimo regione jau yra laisvai prieinami visiems – tegu ir būdami prastesnės, t. y. standartinės raiškos, kokybės?“

17. Prašymas priimti prejudicinį sprendimą buvo pateiktas 2021 m. gegužės 5 d. AKM, *Canal+*, įstojusios į bylą šalys ir Europos Komisija pateikė rašytines pastabas. Šioms šalims buvo atstovaujama per 2022 m. birželio 8 d. įvykusį teismo posėdį.

Analizė

18. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pateikė du prejudicinius klausimus; antrasis klausimas priklauso nuo atsakymo į pirmąjį. Atsižvelgiant į mano siūlomą atsakymą į pirmąjį klausimą, jei Teisingumo Teismas priims mano argumentus, į antrąjį klausimą atsakyti nereikės. Vis dėlto, kad būtų išsamiau, trumpai tai išnagrinėsiu.

Dėl pirmojo prejudicinio klausimo

19. Pirmuoju prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies b punktas turi būti aiškinamas taip, kad palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas privalo valstybėje narėje, kurioje tokiu būdu perduodami saugomi objektai yra prieinami visuomenei (priimančioji valstybė narė), gauti autorių teisių ir gretutinių teisių turėtojų leidimą jo vykdomai viešo perdavimo per palydovą veiklai.

20. Šis klausimas susijęs su Teisingumo Teismo jurisprudencija, suformuota, be kita ko, 2011 m. spalio 13 d. Sprendime *Airfield ir Canal Digitaal* (C-431/09 ir C-432/09, toliau – Sprendimas *Airfield*, EU:C:2011:648), ir iš tikrųjų yra susijęs su to sprendimo išaiškinimu.

21. Prieš pradėdant nagrinėti Sprendimą *Airfield*, būtina pateikti kelias preliminarias pastabas.

Dėl viešo perdavimo per palydovą, kaip apibrėžta Direktyvoje 93/83

22. Ankstyvuojau laikotarpiu televizijos programos transliavimą natūraliai riboja nacionalinės sienos: jam buvo naudojamos radijo bangos, kurių dažniais disponavo valstybės, priskirdavusios juos operatoriams, kad šie galėtų transliuoti tik nacionalinėje teritorijoje. Taigi signalo transliavimo regionas iš esmės atitiko signalą perdavusios valstybės teritoriją, kuri tuo pat metu sudarė teritorinę tos valstybės autorių teisės taikymo sritį.

23. Palydovinės televizijos atsiradimas iš esmės pakeitė šį kraštovaizdį, nes suteikė galimybę aprėpti daug platesnę nei viena valstybė teritoriją. Todėl kilo klausimas, kuri autorių teisė turėtų būti taikoma: ar tik valstybės, kurioje signalas perduodamas į palydovą, teisė, ar ir valstybių, kuriose signalas gali būti priimamas, teisė?⁷

24. Sąjungos teisės požiūriu atsakymas į šį klausimą yra pateiktas Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies b punkte. Nors ši nuostata įtraukta į skyrių „Apibrėžimai“, ja nustatoma viena iš pagrindinių materialinių šios direktyvos taisyklių, t. y. perdavimo valstybės narės principas. Pagal šį principą viešo perdavimo per palydovą veiksmas, kaip apibrėžta toje direktyvoje, laikomas įvykusi tik toje valstybėje narėje, kurioje signalas buvo išsiųstas į palydovą. Todėl tokiam veiksmui taip pat taikoma tos valstybės autorių teisė.

25. Kartu Direktyvoje 93/83 užtikrinama lygiavertė autorių teisių ir gretutinių teisių apsauga visose valstybėse narėse, 2 ir 4 straipsniuose suderinant šią apsaugą ir 3 straipsnio 1 dalyje atsisakant privalomų licencijų. Taigi teisių turėtojų teisės, susijusios su kūriniių naudojimu priimančiose valstybėse narėse, lygiai taip pat saugomos pagal perdavimo valstybės narės

⁷ Žr. Direktyvos 93/83 7 konstatuojamąją dalį.

autorių teisę⁸. Jos turi užtikrinti, kad pagal sutartis atlyginant už šių teisių naudojimą būtų atsižvelgiama į visą potencialią auditoriją, kaip numatyta Direktyvos 93/83 17 konstatuojamojoje dalyje.

26. Pagrindinis perdavimo valstybės narės principo nustatymo tikslas buvo palengvinti tarpvalstybinį radijo ir televizijos programų perdavimą per palydovą, užtikrinant teisinį tikrumą ir tinkamą visų susijusių subjektų interesų apsaugos lygį⁹.

27. Vis dėlto perdavimo valstybės narės principas yra susijęs tik su viešu perdavimu per palydovą, kaip apibrėžta Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies a ir b punktuose. Šią apibrėžtį sudaro keli elementai. Pirma, ši veiksmą sudaro programos signalų įvedimas į komunikacijos grandinę, vedančią į palydovą ir žemyn, žemės link. Antra, transliuotojas turi kontroliuoti įvedimą ir už jį atsakyti. Trečia, programos signalai turi būti skirti viešai priimti. Ketvirta, ši komunikacijos grandinė turi būti nepertraukiama nuo signalų įvedimo iki jų (galimo¹⁰) viešo priėmimo. Penkta, galiausiai, jeigu signalai koduojami, šių signalų dekodavimo įrenginį visuomenei turi suteikti transliuotojas, kuriam kontroliuojant ir prisiimant atsakomybę arba sutinkant atliekamas veiksmas¹¹.

28. Šias sąlygas atitinkantis veiksmas yra „viešas perdavimas per palydovą“, apibrėžtas Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies a punkte, ir jam taikomas perdavimo valstybės narės principas. Šis principas apima ne tik patį išleidimą, t. y. programos signalo įvedimą į palydovinę aukštynkryptę perdavimo liniją, bet ir visą perdavimo procesą, įskaitant šio signalo pateikimą galutiniams vartotojams. Todėl visam perdavimo procesui taikoma tik perdavimo valstybės narės teisė. Ir atvirkščiai, bet koks autorių teisių ar gretutinių teisių saugomų objektų panaudojimas nuotoliniu būdu, tam pasitelkiant ir palydovą, kuris neatitinka Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies a ir c punktuose nustatytų sąlygų, negali būti laikomas „viešu perdavimu per palydovą“, kaip apibrėžta minėtoje nuostatoje, ir jam netaikomas perdavimo valstybės narės principas.

Sprendimas „Airfield“ ir jo taikymas nagrinėjamoje byloje

29. Sprendime *Airfield* Teisingumo Teismas turėjo išnagrinėti palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjo veiklą, panašią į šioje byloje nagrinėjamą *Canal+* veiklą. Komisija padarė išvadą, kad ši veikla atitinka Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies a–c punktuose apibrėžtą viešo perdavimo per palydovą sąvoką¹².

30. Nagrinėjamoje byloje tenka pažymėti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas gana taupiai pateikia informaciją apie pagrindinėje byloje nagrinėjamo perdavimo technines detales. Vis dėlto, kadangi prejudiciniai klausimai susiję su Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies b punktu ir netiesiogiai – su Sprendimo *Airfield* išaiškinimu, remiuosi prielaida, kad šiame sprendime Teisingumo Teismo padaryta išvada dėl palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjo veiklos kvalifikavimo gali būti pritaikyta nagrinėjamoje byloje.

⁸ Kolektyvinio teisių administravimo organizacijos, kurios praktikoje dažniausiai suteikia šią apsaugą, pagal bendradarbiavimo sutartis atstovauja tiek šalies, tiek užsienio teisių turėtojų interesams.

⁹ Žr., be kita ko, Direktyvos 93/83 3–5 konstatuojamąsias dalis.

¹⁰ Autorių teisėje faktinis viešas priėmimas nėra viešo perdavimo veiksmo buvimo sąlyga.

¹¹ Šiuo klausimu žr. Sprendimo *Airfield* 52 punktą.

¹² Žr. Sprendimo *Airfield* 69 punktą.

31. Tai reiškia, kad į komunikacijos grandinę, vedančią į palydovą ir atgal, žemės link, programos signalus įveda arba patys transliuotojai, arba *Canal+*, gavusi jų sutikimą. Taigi transliuotojai kontroliuoja šį įvedimą ir prisiima atsakomybę už jį¹³. Šie signalai skirti priimti viešai. Iš tikrųjų aptariamos veiklos tikslas yra transliuoti programas, kurias tiesiogiai priima visuomenė¹⁴. Komunikacijos grandinė nenutrūksta nuo signalų įvedimo į aukštynkryptę perdavimo liniją, vedančią į palydovą, iki galimo viešo priėmimo. Galimas įsikišimas į šiuos signalus, pavyzdžiui, suspaudimas arba kodavimas ir dekodavimas, yra įprastinis techninis signalų paruošimas perduoti per palydovą ir nėra komunikacijos grandinės nutraukimas¹⁵. Galiausiai neginčijama, kad gavusi atitinkamų transliuotojų sutikimą *Canal+* dekodavimo įtaisus padaro viešai prieinamus.

32. Visiškai sutinku su Teisingumo Teismo sprendime *Airfield* atlikta analize dėl palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjo veiklos priskyrimo prie viešo perdavimo per palydovą. Vienintelis dalykas, dėl kurio man kyla abejonių šioje studijoje, yra išvada, kad, pirma, Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies a punkte nurodyta transliuotojo kontrolė ir atsakomybė yra susijusi ne su visu viešo perdavimo per palydovą veiksmu, o tik su signalų įvedimu į komunikacijos grandinę, ir, antra, kad šia kontrole ir atsakomybe gali būti dalijamasi¹⁶.

33. Pirmiausia, jeigu pagal pirma minėtą nuostatą programos signalai turi būti skirti viešai priimti¹⁷ nuo tada, kai įvedami į komunikacijos grandinę, ir jei ši grandinė turi būti nenutrūkstanta, šių signalų įvedimo kontrolė būtinai ir automatiškai reiškia viso viešo perdavimo veiksmo kontrolę. Iš tikrųjų, jeigu po signalų perdavimo kontrolę perimtų kitas asmuo, pavyzdžiui, norėdamas atidėti perdavimą vėlesniam laikui arba pakeisti jo paskirties vietą, tai reikštų komunikacijos grandinės nutraukimą.

34. Tą patį galima pasakyti ir apie atsakomybę. Nenutrūkstamoje komunikacijos grandinėje sprendimas įvesti signalus būtinai lemia jų prieinamumą visuomenei, todėl transliuotojas negali atsisakyti atsakomybės už šiais signalais transliuojamų programų perdavimą visuomenei. Taip yra ir tais atvejais, kai signalai koduojami, nes siekiant vykdyti viešą perdavimą per palydovą dekodavimo prietaisai, su transliuotojo sutikimu, turi tapti prieinami visuomenei, taigi transliuotojas gali kontroliuoti šį perdavimo aspektą. Kadangi šis sutikimas duodamas laisva valia, jis reiškia ir atsakomybę.

35. Antra, pagal Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies a punktą transliuotojo kontrolė ir atsakomybė yra sąlyga, kad aptariamas veiksmas būtų laikomas viešu perdavimu per palydovą ir kad jam būtų taikomos šios direktyvos nuostatos, visų pirma principas, kad šio veiksmo vieta yra perdavimo valstybė narė.

36. Kalbant apie kontrolę, man aišku, jog nepakanka, kad transliuotojas vykdytų tik dalinę kontrolę. Kad sąlyga būtų įvykdyta, turi būti vykdoma visiška kontrolė.

37. Žinoma, kontrolės reikalavimas nėra lygiavertis reikalavimui, kad transliuotojas pats atliktų visas viešą perdavimą per palydovą sudarančias operacijas. Kontrolė vykdoma sudarant sutartis su trečiosiomis šalimis – operatoriais, kaip antai palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjais. Taigi šios trečiosios šalys veikia kaip transliuotojo, kuris ir toliau kontroliuoja perdavimą, atstovai.

¹³ Šiuo klausimu žr. Sprendimo *Airfield* 53–55 punktus.

¹⁴ Šiuo klausimu žr. Sprendimo *Airfield* 65–67 punktus.

¹⁵ Šiuo klausimu žr. Sprendimo *Airfield* 60 ir 61 punktus.

¹⁶ Žr. Sprendimo *Airfield* 56 punktą.

¹⁷ T. y. skirti tiesioginiam visuomenės priėmimui.

38. Tai taip pat nereiškia, kad reikia kontroliuoti kiekvieną, kad ir menkiausią, perdavimo aspektą. Transliuotojas turi kontroliuoti tuos elementus, kurie svarbūs autorių teisės požiūriu, kaip antai patį perdavimo veiksma, konkretų perdavimo turinį ir tikslinę auditoriją. Tačiau techniniai klausimai, pavyzdžiui, signalo suspaudimas arba kodavimo standartas, nėra reikšmingi ir dėl jų gali spręsti operatoriai, kuriems transliuotojas patiki techninį perdavimo įgyvendinimą.

39. Kalbant apie transliuotojo atsakomybę, ji taip pat negali būti dalijama. Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies a–c punktuose Sąjungos teisės aktų leidėjas ne tik apibrėžė viešo perdavimo per palydovą veiksma, kaip vieną naudojimo veiksma pagal autorių teisę, ir šio veiksmo vietą, bet ir nurodė jo atlikėją – transliuotoją, kuris inicijuoja šį perdavimą¹⁸. Ši organizacija visų pirma yra atsakinga autorių teisių ir gretutinių teisių turėtojams už saugomų objektų naudojimą. Ši transliuotojo atsakomybė atitinka perdavimo valstybės principą. Iš tikrųjų Direktyvos 93/83 tikslas buvo ne tik palengvinti programų perdavimą per palydovą pašalinant kliūtis, susijusias su autorių teisės teritoriškumu, bet ir apsaugoti autorių teises ir gretutines teises paskiriam operatorių, atsakingą už visą viešo perdavimo per palydovą veiksma¹⁹.

40. Taigi atliekant Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies a punkte apibrėžtą viešo perdavimo per palydovą veiksma transliuotojas privalo visiškai kontroliuoti visą veiksma ir priimti visą atsakomybę už jį²⁰.

Dėl AKM teiginių, susijusių su nuostata dėl viešo perdavimo per palydovą taikymu palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjams

41. Remdamasis išvada, kad palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjo, kaip antai *Canal+*, veikla patenka į viešo perdavimo per palydovą sritį²¹, galiu atsakyti į kai kuriuos AKM šioje byloje iškeltus klausimus.

42. Pirma, AKM teigia, kad tada, kai buvo priimta Direktyva 93/83, palydovinės televizijos kanalų paketų verslo modelis neegzistavo ir kad šios direktyvos rengėjai nenumatė tokių paketų teikimo veiklos. Todėl šios direktyvos nuostatos, visų pirma perdavimo valstybės narės principas, neturėtų būti taikomos.

43. Visai įmanoma, kad Direktyvos 93/83 rengėjai nežinojo apie palydovinės televizijos kanalų paketų verslo modelį. Tačiau tai nekeičia fakto, kad tokių paketų teikėjų veikla patenka į šios direktyvos nuostatų, skirtų viešai perduoti per palydovą, taikymo sritį. Iš tikrųjų toks perdavimas nebūtinai turi būti vykdomas transliuotojo: pakanka, kad ši organizacija jį kontroliuotų. Jis gali patikėti tam tikras užduotis kitam operatoriui, pavyzdžiui, palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjui. Teikiant tokius paketus, nebereikia nutraukti komunikacijos grandinės tarp programos signalų įvedimo ir galimo jų viešo priėmimo. Kalbant apie kodavimą ir dekodavimą, pagal šias nuostatas reikalaujama, kad jie būtų atliekami tik gavus atitinkamo transliuotojo sutikimą. Taigi niekas nedraudžia šių nuostatų taikyti veiklai, kurią sudaro palydovinės televizijos kanalų paketų teikimas.

¹⁸ Atrodo, kad Teisingumo Teismas tai pripažino ir Sprendimo *Airfield* 75 punkte.

¹⁹ Šiuo klausimu žr. Direktyvos 93/83 5 konstatuojamąją dalį. Taip pat žr. Pollaud-Dulian, F., *Le droit d'auteur*, Economica, Paryžius, 2014, p. 765.

²⁰ Dėl transliuotojo kontrolės ir atsakomybės žr. Dreier, T. leidinyje Walter, M. M., ir von Lewinski, S., *European Copyright Law. A Commentary*, Oxford University Press, Oksfordas, 2010, p. 412 ir paskesni.

²¹ Žr. šios išvados 31 ir 32 punktus.

44. Antra, AKM teigia, kad palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjo veikla turėtų būti prilyginama retransliavimui, kaip jis apibrėžtas Direktyvos 93/83 1 straipsnio 3 dalyje. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas atmeta šį argumentą, nes retransliavimui būtinas pirminis transliavimas, kurio šiuo atveju nėra. Pritariu šiai nuomonei. Jei palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjo veikla apima vieną veiksmą – viešą perdavimą per palydovą, apie pirminį transliavimą ir retransliavimą kalbėti negalima.

45. Tiesa, kad remiantis naująja direktyva (ES) 2019/789²² galbūt galima daryti kitokią išvadą ir kad, atsižvelgiant į signalo įvedimo į aukštykryptę perdavimo liniją, vedančią į palydovą, metodą ir į tai, ar atitinkamas transliuotojas savarankiškai ir laisvai siūlo į palydovinės televizijos kanalų paketą įtrauktas programas, šioje byloje nagrinėjama veikla gali būti laikoma „programų transliavimas vykdant tiesioginį tiekimą“, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 8 straipsnio 1 dalį, arba „retransliavimas“, kaip tai suprantama pagal jos 2 straipsnio 2 punktą. Taigi, tai yra nebylus Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies a punkto pakeitimas, lygiagretus jos 1 straipsnio 3 dalies pakeitimui, numatytam Direktyvos 2019/789 9 straipsnyje.

46. Vis dėlto, kaip savo pastabose paašškino Komisija, Direktyva 2019/789 pagrindinei bylai netaikytina *ratione temporis*. Be to, ji nebuvo nei paminėta prašyme priimti prejudicinį sprendimą, nei aptarta bylos šalių. Todėl atsakant į šioje byloje pateiktus prejudicinius klausimus nereikia atsižvelgti į šią direktyvą.

Dėl palydovinių paketų teikėjo atsakomybės už perdavimą naujai auditorijai

47. Nors Sprendime *Airfield* Teisingumo Teismas konstatavo, kad televizijos programų transliavimas per palydovą ir jų platinimas per palydovinės televizijos kanalų paketų teikėją yra vienas ir nedalomas viešas perdavimas per palydovą²³, toliau jis nagrinėjo tokio teikėjo atsakomybę, kylančią pagal autorių teisės normas. Taigi jis išplėtojo idėją, kad, nors ir dalyvauja atliekant vieną ir nedalomą viešo perdavimo per palydovą veiksmą, palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas, nepriklausomai nuo transliuotojo, privalo gauti autorių teisių ir gretutinių teisių turėtojų leidimą teikti juos naujai auditorijai, kuriai jis suteikė priegią prie taip perduotų saugomų objektų²⁴.

48. Man atrodo, kad tokia Teisingumo Teismo analizė yra problemiška, nes nesuderinama su Sprendime *Airfield* nustatytu viešo perdavimo per palydovą unikalumu ir nedalomumu, kuris savo ruožtu yra sąlyga, kurią reikia įvykdyti, kad veiksmas būtų laikomas „viešu perdavimu per palydovą“, kaip tai suprantama pagal Direktyvą 93/83. Šią mintį plėtosiu toliau.

²² 2019 m. balandžio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2019/789, kuria nustatomos naudojimosi autorių teisėmis ir gretutinėmis teisėmis, taikytinomis tam tikroms transliuojančiųjų organizacijų internetu transliuojamoms programoms bei retransliuojamoms televizijos ir radijo programoms, taisyklės ir kuria iš dalies keičiama Tarybos direktyva 93/83/EEB (OL L 130, 2019, p. 82).

²³ Žr. Sprendimo *Airfield* 69 punktą.

²⁴ Žr. Sprendimo *Airfield* 71–83 punktus.

Dėl sąvokos „nauja auditorija“

49. Sąvoką „nauja visuomenė“ [„nauja auditorija“] Teisingumo Teismas į savo jurisprudenciją įtraukė 2006 m. gruodžio 7 d. sprendime *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764). Ši sąvoka apibrėžiama kaip „kita visuomenė nei ta, kuriai skirtas pradinis kūrinio transliavimas, tai yra nauja visuomenė“²⁵. Teismas įkvėpimo sėmėsi iš Berno konvencijos vadovo²⁶, jame rašoma:

„<...> autorius, leisdamas transliuoti savo kūrinį, turi omenyje tik tiesioginius vartotojus, tai yra turinčius priėmimo aparatus, kurie individualiai arba privačiai ar šeimoje priima programas. Pagal šį vadovą, kadangi šis priėmimas skirtais platesnei auditorijai ir kartais dėl pelno naujai priimančios visuomenės daliai leidžiama klausytis kūrinio ar jį žiūrėti, programos paskelbimas per garsiakalbius ar analogiškas priemones yra nebe paprastas pačios programos priėmimas, bet nepriklausomas veiksmas, kuriuo transliuojamas kūrinys yra paskelbiamas naujai visuomenei. Kaip patikslina vadovas, autorius kontroliuoja šį viešą savo kūrinio atlikimą.“²⁷

50. Vėliau sąvoka „nauja visuomenė“ Teisingumo Teismo jurisprudencijoje buvo apibrėžta kaip „visuomenė, į kurią saugomų kūrinių autoriai, suteikdami leidimą juos naudoti paskelbiant pirminei visuomenei, neatsižvelgė“²⁸. Šia prasme ji vartojama iki šiol²⁹.

51. Skaitant šią apibrėžtį remiantis Berno konvencijos vadovo ištrauka, į kurią atsižvelgė Teisingumo Teismas, formuodamas šią sąvoką Sąjungos autorių teisėje, ryškėja du svarbūs aspektai. Visų pirma, šios sąvokos vartojimas prasmingas tik tuo atveju, jeigu vienas po kito įvyksta du perdavimai visuomenei³⁰: pirminis perdavimas, dar vadinamas „pradiniu perdavimu“, kuriam autorių teisių turėtojai yra suteikę leidimą, ir antrinis perdavimas, kurio šaltinis yra pirminis perdavimas ir kuris skirtas minėtai naujai visuomenei. Antra, nors šis antrinis perdavimas priklauso nuo pirminio perdavimo, jis yra atskiras naudojimo veiksmas ir *dėl to* reikalingas atskiras leidimas jam atlikti.

52. Tokiu atveju naujos visuomenės egzistavimas yra tik kriterijus, leidžiantis nustatyti perdavimą visuomenei, kuris skiriasi nuo pirminio perdavimo.

– Dėl tikslinės auditorijos, kuriai skiriamas viešas perdavimas per palydovą

53. Tiesioginės transliacijos per palydovą (t. y. viešo perdavimo per palydovą, kaip apibrėžta Direktyvoje 93/83) atveju auditorija yra viena ir nedaloma, kaip ir veiksmas, kurį atliekant ji gauna perduodamus saugomus objektus. Nemokamai transliuojamos programos atveju šią auditoriją sudaro asmenys, esantys palydovo aprėpties zonoje (angl. *footprint*). Jei transliacija koduojama, auditoriją sudaro asmenys, kuriems transliuotojo sprendimu arba su jo sutikimu suteikiama prieiga prie dekodavimo įrenginių.

²⁵ 2006 m. gruodžio 7 d. Sprendimas *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764, 40 punktas).

²⁶ *Guide de la convention de Berne pour la protection des œuvres littéraires et artistiques (Acte de Paris, 1971)* (Berno konvencijos dėl literatūros ir meno kūrinių apsaugos vadovas, Paryžiaus aktas, 1971 m.), Pasaulinė intelektinės nuosavybės organizacija, Ženeva, 1978, p. 80. Šį vadovą parengė C. Masouyé.

²⁷ 2006 m. gruodžio 7 d. Sprendimas *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764, 41 punktas).

²⁸ 2011 m. spalio 4 d. Sprendimas *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 197 punktas).

²⁹ Žr. neseniai priimtą 2021 m. birželio 22 d. Sprendimą *YouTube ir Cyando* (C-682/18 ir C-683/18, EU:C:2021:503, 70 punktas).

³⁰ Vienas po kito, funkcinio požiūriu, t. y. vienas iš jų priklauso nuo kito. Tačiau jie gali vykti vienu metu.

54. Teigti, kad egzistuoja dvi atskiros vieno perdavimo veiksmo auditoriją, būtų prieštaringa, nes auditorija tiksliai apibrėžiama būtent atsižvelgiant į perdavimą. Auditorija, kuriai skirtas šis perdavimas, yra šio perdavimo auditorija, o bet kokiai papildomai auditorijai (naujai auditorijai) būtinas naujas perdavimo veiksmas.

55. Taigi prieštaringa teigti, kad, pirma, viešas perdavimas per palydovą yra vienintelis ir nedalomas, ir, antra, kad egzistuoja papildoma šio perdavimo auditorija, į kurią autorių teisių turėtojai neatsižvelgia. Tokiu atveju, kaip byloje *Airfield* ir mūsų nagrinėjamoje byloje, t. y. kai vykdomas koduotas palydovinis transliavimas, kuriame dalyvauja palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas, auditoriją sudaro asmenys, kuriems teikėjas, gavęs transliuotojų, kurių kontroliuojami į paketus įtrauktų programų signalai buvo įtraukti į komunikacijos grandinę, sutikimą, už abonentinį mokestį suteikia dekodavimo įrenginius.

56. Transliuotojai tikrai atsižvelgė į šią auditoriją, nes sutiko, kad dekodavimo prietaisai būtų prieinami šiai auditorijai. Gali būti, kad transliuotojai nepakankamai skaidriai bendravo su autorių teisių turėtojais ir kad pastarieji buvo numatę kitokią auditoriją nei ta, kuriai perdavimas iš tikrųjų buvo skirtas. Tačiau tokiu atveju visas viešas perdavimas per palydovą yra neteisėtas, nes buvo atliktas be teisių turėtojų leidimo. Tuomet transliuotojai turi gauti tokį leidimą³¹ perdavimo kilmės valstybėje narėje. Tačiau tai nesuteikia teisių turėtojams jokios teisės prieštarauti palydovinės televizijos kanalų paketų paslaugų teikėjo veiklai priėmimo valstybėje narėje.

57. Šios išvados nekeičia ir įvairios minėto tiekėjo teikiamos paslaugos, kurias Teisingumo Teismas išvardijo Sprendime *Airfield*.

58. Pirma, kalbant apie signalo kodavimą ir visuomenės aprūpinimą dekodavimo įrenginiais³², pažymėtina, kad tokia paslauga, kai ji teikiama gavus transliuotojo sutikimą, pagal Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies a punktą laikoma vienu ir nedalomu viešo perdavimo per palydovą veiksmu. Todėl jei palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas, leisdamas visuomenės nariams dekoduoti programas, suteikia šiems visuomenės nariams galimybę susipažinti su saugomais objektais, jie yra viešo perdavimo per palydovą visuomenės nariai, t. y. tie visuomenės nariai, į kuriuos atsižvelgė šį perdavimą atlikę transliuotojai.

59. Antra, dėl to, kad palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas ima abonentinį mokestį, pats Teisingumo Teismas pažymi, kad tai yra visuomenės prieigos prie viešo perdavimo per palydovą kaina³³, taigi, šio perdavimo visuomenei kaina.

60. Galiausiai, trečia, kalbant apie tai, kad palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas sujungia kelias transliuotojų pranešimus į vieną naują audiovizualinį produktą³⁴, reikėtų atkreipti dėmesį į tai, kas išdėstyta toliau. Autorių teisės objektas yra ne audiovizualiniai produktai, ne palydovinės televizijos kanalų paketai ir net ne transliuojamos programos, o saugomi objektai, t. y. kūriniai ir gretutinių teisių objektai, nes būtent dėl šių objektų teisių turėtojai įgyvendina savo išimtinės teises. Todėl, nors programos, kurioje yra saugomų objektų, įtraukimas į konkretaus palydovinės televizijos kanalų paketo teikėjo paketą gali turėti įtakos licencijos už šio objekto viešą perdavimą kainai, kuri gali būti nustatoma atsižvelgiant į tikėtinas pajamas, gausimas iš atitinkamo objekto naudojimo; tai jokių būdu nėra veiksmas, patenkantis į pagal autorių teisę garantuojamą

³¹ Kaip Teisingumo Teismas teisingai pažymėjo Sprendimo *Airfield* 75 punkte.

³² Žr. Sprendimo *Airfield* 78 punktą.

³³ Žr. Sprendimo *Airfield* 80 punktą.

³⁴ Žr. Sprendimo *Airfield* 81 punktą.

išimtinių teisių taikymo sritį. Taigi atsižvelgiant į veiksmo, kuriam reikalingas autorių teisių turėtojų leidimas, buvimą skirtingų transliuotojų programų pergrupavimas į palydovinės televizijos kanalų paketą yra nesvarbus.

61. Vadinasi, priešingai, nei Teisingumo Teismas nurodė Sprendime *Airfield*³⁵, šiais veiksmais palydovinės televizijos kanalų paketo teikėjas neišplečia asmenų, turinčių prieigą prie šiuos paketus sudarančių programų, rato, palyginti su asmenimis, kuriems skirtas viešas perdavimas per palydovą, vykdomas šių programų transliuotojams atliekant kontrolę ir prisiimant atsakomybę. Taigi dėl jos veiklos autorių teisių ir gretutinių teisių turėtojams nereikia gauti leidimo jokiai naujai auditorijai.

62. Kitaip būtų tik tuo atveju, jei būtų laikoma, kad palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas vykdo perdavimo savo auditorijai veiksmą³⁶. Tokiu atveju tai yra ne viešas perdavimas per palydovą, kaip apibrėžta Direktyvoje 93/83, kuris būtina turi būti vykdomas transliuotojui kontroliuojant ir prisiimant atsakomybę, o viešas skelbimas, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį. Taigi tokiu atveju Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies b punkte nustatytas perdavimo valstybės narės principas nebūtų taikomas; pagal autorių teisės teritoriškumo principą būtų laikoma, kad veiksmas atliktas priėmimo valstybėje narėje.

63. Vis dėlto toks sprendimas prieštarautų Sprendimo *Airfield* 51–69 punktuose pateiktoms Teisingumo Teismo išvadoms dėl viešo perdavimo per palydovą, kuriame dalyvauja palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas, unikalumo ir nedalomumo. Be to, mano nuomone, jis prieštarautų Direktyvos 93/83 nuostatoms, pagal kurias šios direktyvos 1 straipsnio 2 dalies a ir c punktuose nustatytas sąlygas atitinkantis perdavimas turi būti laikomas viešu perdavimu per palydovą, taigi, vieninteliu veiksmu, atliekamu toje valstybėje narėje, kurioje į komunikacijos grandinę įvedamas programos signalas.

– *Dėl nemokamo ir koduoto transliavimo santykio*

64. Painiava gali kilti dėl to, kad kai kurios televizijos programos toje pačioje teritorijoje vienu metu transliuojamos (per palydovą) ir nemokamai, ir, dažnai užtikrinant geresnę kokybę, užkoduotos, todėl už jų priėmimą reikia papildomai mokėti. Taigi gali atrodyti, kad užkoduota transliacija yra nemokamos transliacijos retransliacija ir dėl to ji yra skirta naujai auditorijai, palyginti su antrosios transliacijos auditorija. Atrodo, kad tokios nuomonės pagrindinėje byloje laikėsi apeliacinės instancijos teismas.

65. Vis dėlto, mano nuomone, taip nėra. Nemokama transliacija nėra priimama tam, kad vėliau būtų galima ją retransliuoti užkoduotą, ir antroji (t. y. užkoduota transliacija) gali visiškai gerai egzistuoti be pirmosios. Byloje nagrinėjamos dvejų tipų skirtingos ir savarankiškos transliacijos, kurios abi turi būti klasifikuojamos kaip pirminės ir skirtos skirtingoms auditorijoms. Juo labiau kad koduotos transliacijos paprastai būna geresnės kokybės, visų pirma dėl didelės raiškos, nei nemokamos transliacijos. Nemokamo transliavimo atveju auditoriją sudaro visi signalo transliavimo regione esantys asmenys, o koduoto transliavimo atveju ją sudaro asmenys, turintys dekodavimo įrenginius. Todėl negalima kalbėti apie tai, kad viena iš šių transliacijų yra skirta naujai auditorijai, palyginti su kitos transliacijos auditorija. Kai tokios transliacijos vykdomos

³⁵ Žr. Sprendimo *Airfield* 82 punktą.

³⁶ Būtent toks sprendimas buvo siūlomas generalinio advokato N. Jääskinen išvadoje sujungtose bylose *Airfield* ir *Canal Digitaal* (C-431/09 ir C-432/09, EU:C:2011:157). AKM, remdamasi analogija su kabeline retransliacija, panašų sprendimą siūlo nagrinėjamoje byloje.

laikantis Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies a ir c punktuose nustatytų sąlygų, tai yra du atskiri viešo perdavimo per palydovą veiksmai, kurie abu priskirtini transliuotojui, kuris kontroliuoja ir prisiima atsakomybę už programos signalo įtraukimą į komunikacijos grandinę.

66. Aplinkybė, kad norint pasiekti palydovą šių dviejų transliacijų signalas gali būti suspaustas ir sutankintas į vieną pluoštą³⁷, šios išvados nekeičia. Teisiniu požiūriu svarbu tik tai, kad saugomas objektas tam tikromis techninėmis priemonėmis, šiuo atveju palydovu, perduodamas tam tikrai auditorijai. Šiuo požiūriu *signalo*, kuris apima šį objektą, perdavimo auditorijai techniniai aspektai yra nesvarbūs.

67. Tai, kad palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas įtraukia nemokamas programas į tokius paketus, yra tik komercinis pranešimas klientams, kuriuo siekiama sukurti didesnio paketa sudarančių programų skaičiaus įspūdį. Tačiau, kalbant apie nemokamas programas, palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas veikia daugiausia kaip techninės įrangos joms priimti, t. y. imtuvo ir galbūt palydovinės antenos, teikėjas. Kitos jo paslaugos šiam priėmimui visai nereikalingos³⁸.

Išvada ir atsakymas į pirmąjį prejudicinį klausimą

68. Remiantis tuo, kas išdėstyta, palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas galėtų būti atsakingas autorių teisių ir gretutinių teisių turėtojams už perdavimą naujai auditorijai tik tuo atveju, jeigu jo veikla būtų laikoma viešo perdavimo veiksmu, kuris skiriasi nuo viešo perdavimo per palydovą, priskirtino transliuotojui, kuris kontroliuoja programos signalo įtraukimą į komunikacijos grandinę ir prisiima atsakomybę už jį. Šiuo atveju palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas viešą perdavimą atlieka priėmimo valstybėje narėje. Mano nuomone, kurią patvirtina pirmoji Sprendimo *Airfield* dalis, taip nėra, nes palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas dalyvauja atliekant vieną ir nedalomą viešo perdavimo per palydovą veiksmą. Todėl nesiorientuojama į jokią naują auditoriją.

69. Išsamiau nenagrinėsiu klausimo, ar palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas kartu su perduodamo objekto transliuotoju gali būti laikomas atsakingu dėl kitų priežasčių, o ne dėl perdavimo naujai auditorijai. Nesutinku su šia nuomone, tačiau ji neturi įtakos atsakymui į pirmąjį prejudicinį klausimą. Iš tikrųjų šis klausimas susijęs ne su tuo, ar palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjui tenka atsakomybė prieš autorių teisių ir gretutinių teisių turėtojus, o su tuo, ar jis laikomas atsakingu priėmimo valstybėje narėje. Pagal Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies b punktą laikoma, kad viešas perdavimas per palydovą vyksta tik perdavimo valstybėje narėje. Todėl būtent šioje valstybėje narėje autorių teisių turėtojai gali pasinaudoti teisėmis, kai veikia prieš palydovinės televizijos kanalų paketų teikėją.

70. Taigi siūlau į pirmąjį prejudicinį klausimą atsakyti, kad Direktyvos 93/83 1 straipsnio 2 dalies b punktas turi būti aiškinamas taip, kad palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas neprivalo gauti autorių teisių ir gretutinių teisių turėtojų leidimo dėl viešo perdavimo per palydovą, kuriame dalyvauja šis teikėjas, valstybėje narėje, kurioje taip perduodami saugomi objektai yra viešai prieinami.

³⁷ Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas tai vadina „grupiniu perdavimu“.

³⁸ Nors tiesa, kad palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjo teikiamas specialus imtuvas-dekoderis paprastai veikia tik tuo atveju, jei galioja aktyvus abonementas, tai nieko nekeičia, nes suinteresuotos auditorijos narys gali lygiai taip pat lengvai įsigyti nemokamą (angl. „free to air“) įrenginį nemokamoms programoms priimti.

Dėl antrojo prejudicinio klausimo

71. Savo antruoju prejudiciniu klausimu, aiškinamu atsižvelgiant į sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą pateiktus išaiškinimus, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar naujos auditorijos doktrina turi būti aiškinama taip, kad, jei palydovo signalo transliavimo regione [aprėpties zonoje] transliuojamos standartinės raiškos programos yra laisvai prieinamos, tai, kad palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas tas pačias programas didelės raiškos forma įtraukia į tame pačiame transliavimo regione [toje pačioje aprėpties zonoje] esančiai auditorijai skirtą paketą, nelaikoma perdavimu naujai auditorijai.

72. Šis klausimas turėjo būti užduotas tik tuo atveju, jei Teisingumo Teismui atsakius į pirmąjį prejudicinį klausimą paaiškėtų, kad palydovinės televizijos kanalų paketo teikėjas perduoda saugomus objektus naujai auditorijai priėmimo valstybėje narėje. Tačiau jei Teismas pasirinktų mano siūlomą atsakymą į pirmąjį prejudicinį klausimą, į antrąjį klausimą atsakyti nereikėtų. Todėl tik dėl išsamumo pateiksiu toliau išdėstytas pastabas dėl antrojo klausimo.

73. Pirma, kaip jau paaiškinau, sąvoka „nauja auditorija“ yra prasminga tik tuo atveju, kai vykdomi du vieši perdavimai, susiję tuo, kad vienas iš jų yra pirminis (pradinis) pranešimas, o kitas – antrinis, priklausantis nuo pirmojo. Sunku įsivaizduoti, kad didelės raiškos televizijos programos transliavimas galėtų būti laikomas standartinės raiškos programos retransliavimu. Tokios transliacijos iniciatorius iš tikrųjų turėtų gauti prieigą prie didelės raiškos programos iš kito šaltinio, o ne iš standartinės raiškos transliacijos. Todėl tai nėra antrinis perdavimas ir sąvoka „nauja auditorija“ neturėtų būti taikoma³⁹.

74. Antra, vaizdo kokybė gali būti svarbus veiksnys, lemiantis kūrinio patrauklumą visuomenei, ypač audiovizualinių kūrinių atveju, ir dėl to turėti įtakos kainai, kurią autorių teisių turėtojai gali gauti už leidimą naudoti tą kūrinį. Todėl šie turėtojai turi teisę suteikti leidimą tik tam tikros kokybės transliacijoms, pavyzdžiui, standartinės raiškos transliacijoms. Todėl vien dėl to, kad kūrinys tai pačiai auditorijai gali būti prieinamas perduodant prastesnės kokybės vaizdą, kūrinio naudotojas automatiškai neatleidžiamas nuo pareigos gauti teisių turėtojų leidimą platinti geresnės kokybės kūrinį.

75. Šiuo klausimu *Canal+* pateiktas argumentas, kad nagrinėjamu atveju AKM atstovauja muzikos kūrinių savininkams ir kad televizijos signalo garso takelis ir didelės, ir standartinės raiškos transliacijų atvejais būna toks pat, mano nuomone, nekeičia šios išvados. Taip yra dėl to, kad televizijos programose muzikiniai kūriniai paprastai integruojami į audiovizualinius kūrinius ir naudojami kartu su jais, todėl jų patrauklumas gali priklausyti ir nuo visos transliacijos vaizdo kokybės.

76. Atsižvelgdamas į tai, kad naujos auditorijos doktrina šioje byloje netaikytina, atsakymo į antrąjį prejudicinį klausimą nesiūlysiu.

³⁹ Noriu pabrėžti, kad klausimas dėl televizijos transliacijos kokybės turi būti keliamas atskirai nuo klausimo, kokios kokybės transliaciją auditorija priima dėl turimos techninės įrangos. Akivaizdu, kad nepritaikytame televizoriuje didelės raiškos transliacija bus priimama kaip standartinės raiškos transliacija. Tačiau tai nereikšminga, nes norint įvertinti, ar buvo atliktas viešo perdavimo veiksmas, labai svarbu, ar ir kaip auditorija iš tikrųjų priima perduodamą programą.

Išvada

77. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui taip atsakyti į *Oberster Gerichtshof* (Aukščiausiasis Teismas, Austrija) pateiktus prejudicinius klausimus:

1993 m. rugsėjo 27 d. Tarybos direktyvos 93/83/EEB dėl tam tikrų autorių teisių ir gretutinių teisių taisyklių, taikomų palydoviniam transliavimui ir kabeliniam perdavimui, koordinavimo 1 straipsnio 2 dalies b punktas

turi būti aiškinamas taip:

palydovinės televizijos kanalų paketų teikėjas neprivalo gauti autorių teisių ir gretutinių teisių turėtojų leidimo viešam perdavimui per palydovą, kuriame šis teikėjas dalyvauja, valstybėje narėje, kurioje taip perduodami saugomi objektai yra viešai prieinami.